

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 89 1 К 017266 13 Квлз
Бања Лука, 03.7.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, Горане Микеш, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против осуђеног А. Р., због кривичних дјела преваре из члана 229. став 3. у вези са ставом 1. и злоупотребе повјерења из члана 234. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости, који је поднио бранилац осуђеног, адвокат Б. Ј. из И. С., против правоснажних пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 89 1 0 К 017266 12 Кж од 23.10.2012. године и Основног суда у Сокоцу број 89 1 К 017266 10 К од 26.3.2012. године, у сједници вијећа одржаној 03.7.2013. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев за заштиту законитости се дјелимично уважава, преиначавају се правоснажне пресуде Окружног суда у Источном Сарајеву број 89 1 0 К 017266 12 Кж од 23.10.2012. године и Основног суда у Сокоцу број 89 1 К 017266 10 К од 26.3.2012. године, тако што се радње за које је осуђени А. Р. оглашен кривим тим пресудама, квалификују као кривично дјело преваре из члана 229. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, те се на основу истог законског прописа и примјеном одредби члана 39. тачка 2. и 40. став 1. тачка 4. Кривичног законика Републике Српске, осуђује на казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци.

У преосталом дијелу, а у погледу одлуке о трошковима кривичног поступка и имовинскоправног захтјева, правоснажне пресуде остају неизмјењене.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Сокоцу број 89 1 К 017266 10 К од 26.3.2012. године, оглашен је кривим оптужени А. Р. због стицаја кривичних дјела преваре из члана 229. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци и злоупотребе повјерења из члана 234. став 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) мјесеца, те је на основу члана 43. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) мјесеци. Обавезан је да плати трошкове кривичног поступка у износу од

2.340,00 KM, а оштећени С. В., са имовинскоправним захтјевом, упућен је на парницу.

У поступку по жалби, Окружни суд у Источном Сарајеву, пресудом број 89 1 К 017266 12 Кж од 23.10.2012. године, одбио је жалбе окружног тужиоца из Источног Сарајева, оптуженог и његових бранилаца, те потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правоснажних пресуда, бранилац осуђеног, адвокат Б. Ј. из И. С., поднио је захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев), због повреде Кривичног закона, са приједлогом да се правоснажне пресуде преиначе и оптужени ослободи од оптужбе за кривична дјела преваре из члана 229. став 3. у вези са ставом 1. и злоупотребе повјерења из члана 234. став 1. КЗ РС, за које је оглашен кривим, или да се оптужба одбије због застарјелости кривичног гоњења.

У смислу члана 353. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53. од 11. јуна 2012. године, у даљем тексту: ЗКП РС), Захтјев са списима предмета је достављен републичком тужиоцу, па је у поднеску, под бројем Т 17 0 КТЗ 0000107 13 од 30.5.2013. године, предложено да се Захтјев одбије, као неоснован.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, у смислу одредбе члана 354. став 1. ЗКП РС, ограничио само на испитивање оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев је дјелимично основан.

У смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, Захтјев се може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану, а уз ограничења прописана у ставу 2. и 3. истог законског прописа.

Основани су аргументи из Захтјева, у прилог тврдњи да су радње осуђеног, описане у изреци првостепене пресуде, погрешно квалификоване као стицај кривичних дјела преваре из члана 229. став 3. у вези са ставом 1. и злоупотребе повјерења из члана 234. став 1. КЗ РС, те да је тиме повријеђен Кривични закон на штету осуђеног.

Наиме, чињенично описане радње које је, према утврђењу побједних пресуда осуђени предузео у критичном времену, злоупотребивши дата му овлашћења (само за поврат стана) од стране С. В. у заступању његових имовинских интереса у вези са његовим станом у С., у Ул. ... бр. ..., спрат ..., број стана ..., општина Н. С., мотивисане су стицањем противправне имовинске користи и предузете су у једном циљу, а то је превара и одржање у заблуди С. В. да нема право на откуп предметног стана. Дакле, све радње у вези са предметним станом, за које осуђени није имао овлашћења од В., као носиоца станарског права, дакле и закључење купопродајног уговора, дана 04.02.2003. године, са Е.

И., а на основу фалсификованих пуномоћи (у којима су дописана овлашћења осуђеног), а затим и овјера тог уговора (у Опћинском суду Сарајеву у Земљишно књижно одјељење - КПУ са бројем ДН I под бројем 03-007160 од 21.5.2003. године), на основу којих се И. укњижио као нови власник стана, осуђени је предузео у функцији основног дјела преваре, ради чега, и по оцјени овог суда, његове радње из изреке првостепене пресуде, манифестују битне елементе бића кривичног дјела преваре, и то квалификованог облика из члана 229. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, због висине имовинске штете која је проузрокована и означена купопродајном цијеном из предметног уговора, у износу од 56.000,00 КМ.

Из наведених разлога, првостепени суд је повриједио Кривични закон на штету осуђеног, а исту повреду је починио и другостепени суд, који је у жалбеном поступку потврдио првостепену пресуду, па је овај суд, дјелимично уважио Захтјев и преиначенио побијане пресуде, те радње осуђеног квалификовао као кривично дјело преваре из члана 229. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, а затим, на основу истог законског прописа и примјеном члана 39. тачка 2. и 40. став 1. тачка 4. КЗ РС, осуђеном изрекао казну затвора у трајању од 6 (шест) мјесеци. Утврђене олакшавајуће околности, те изостанак отежавајућих околности, оправдавају ублажавање казне са аспекта сврхе кажњавања из одредбе члана 31. КЗ РС.

Насупрот наведеном, без основа су они аргументи из Захтјева у прилог тврдњи да у чињеничном опису из изреке првостепене пресуде није наведен износ проузроковане имовинске штете, као битан елемент квалификованог облика предметног кривичног дјела, јер, као што је већ речено, тај износ је јасно одређен и наведен у изреци кроз купопродајну цијену предметног стана из уговора који је осуђени закључио са Е. И., у износу од 56.000,00 КМ. Без основа су и они аргументи који се односе на примјену Кривичног законика Републике Српске, јер је исти важио у вријеме извршења дјела и није неповољнији по осуђеног од Кривичног закона Републике Српске, који је ступио на снагу 01.7.2003. године („Службени гласник Републике Српске“, број 49. од 25. јуни 2003. године).

Слиједом наведеног, и обзиром на правну квалификацију дјела из изреке ове пресуде, безпредметни су приговори из Захтјева који се односе на кривично дјело злоупотребе повјерења из члана 234. став 1. КЗ РС, а којима се указује на застарјелост кривичног гоњења за ово дјело и тиме повреду Кривичног закона из члана 312. став 1. тачка в) ЗКП РС.

Из наведених разлога, а на основу члана 356. став 1. ЗКП РС одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Желимир Барић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић